

ADUNAREA lui DUMNEZEU

sau

ISUS ESTE DE AJUNS

de C.H.M.

Într-o vreme ca aceasta, când aproape fiecare învățătură devine centrul unei noi întovărășiri, simțim și mai mult nevoia de a avea convingeri lucrute în noi chiar de Dumnezeu, despre ceea ce este în adevăr Adunarea lui Dumnezeu. Trăim într-un secol de activitate intelectuală neobișnuită; de aici nevoia de a studia Cuvântul lui Dumnezeu cu calm și rugăciune.

Acest Cuvânt – binecuvântat să fie Autorul lui! – este ca o stâncă în mijlocul oceanului gândirii omenești; astfel, el rămâne neclintit în furtuni cum și atunci când valurile înspumate izbesc în el neîncetat. Această stâncă nu numai că rămâne ea însăși neclintită, dar împărtășește neclintirea ei tuturor acelor care stau pe ea. Ce har, că în felul acesta rămânem nezdrușcinați de frământările oceanului furtunos și găsim liniște și odihnă pe „stânca veacurilor”!

Negreșit, aceasta este o mare binecuvântare. Dacă n-am avea Cuvântul, unde am fi? Unde am merge? Și ce am face? Ce întuneric! Ce încurcătură! Ce nedumerire! Zeci de mii de glasuri felurite ajung uneori la urechile noastre și fiecare din ele pare că vorbește cu o astfel de autoritate, încât – dacă nu ești bine învățat și bine întemeiat pe Cuvânt – e primejdie să fii dărâmat sau cel puțin clătinat și tulburat. Unul spune că *așa* e bine; altul că *altfel* e bine; al treilea că *toate* sunt bune, iar al patrulea că *nimic* nu e bun. În privința atitudinii față de Biserică sau Adunare, vom întâlni creștini care merg *într-un loc*, alții care merg *într-alt loc*, unii care merg *pretutindeni* și alții care nu se duc *nicăieri*.

Față de această stare de lucruri, ce este de făcut? E cu neputință ca pretutindeni să fie bine. Și totuși există negreșit ceva așa cum trebuie. E imposibil *să fim obligați* să trăim în greșală, în întuneric sau în nesiguranță. Este o cărare – binecuvântat să fie Dumnezeu! – cu toate că pasărea de pradă n-o cunoaște, ochiul vulturului n-a zărit-o, cele mai trufașe dobitoace n-au călcat pe ea și leul n-a trecut niciodată pe dânsa. Unde este această cale sigură și binecuvântată? Ascultați răspunsul lui Dumnezeu: „*Iată, frica de Domnul, aceasta este înțelepciunea; depărtarea de rău este pricepere*” (Iov 28. 28)

De aceea, cu teamă de Domnul, în lumina adevărului Lui, care nu poate greși niciodată, și într-o umilă atârnare de învățătura Duhului Sfânt, pornim la cercetarea subiectului arătat la începutul acestei scrieri. Domnul să facă să nu ne încredem deloc în gândurile noastre sau în gândurile vreunui om, ci cu sinceritate să ne lăsăm învățați numai de Dumnezeu!

Dar, pentru a trata cu folos acest subiect atât de însemnat despre Adunarea lui Dumnezeu, trebuie să stabilim *un fapt* și în al doilea rând să punem o *întrebare*. Faptul e acesta: *există într-adevăr pe pământ o Adunare a lui Dumnezeu*. Iar întrebarea e următoarea: *Ce este această Adunare?*

I

În primul rând să vedem *faptul*. **Există pe pământ ceva care se numește și care este Adunarea lui Dumnezeu.** Negreșit, acesta este un fapt însemnat: Dumnezeu are o adunare pe pământ. Departate de mine gândul că aceasta ar fi vreo organizație omenească cum sunt: biserica ortodoxă, biserica Romei, biserica anglicană, biserica scoțiană sau diferitele sisteme ieșite din ele, alcătuite și modelate de mână omenească și susținute prin mijloacele omului.

Adunarea lui Dumnezeu e formată prin Duhul Sfânt, în jurul Persoanei Fiului lui Dumnezeu, ca să adore pe Dumnezeu Tatăl și să aibă părtășie cu El. Posibilitatea de a recunoaște și de a prețui această Adunare este cu totul altceva și depinde de starea noastră duhovnicească, de dezbrăcarea de noi înșine, de zdrobirea voinței noastre și de supunerea noastră ca de copil față de autoritatea Sfintei Scripturi.

Dacă începem cercetările noastre despre Adunarea lui Dumnezeu cu sufletul plin de gânduri formate mai dinainte și de anumite preferințe personale sau dacă recurgem la lumina tremurătoare a învățăturilor, părerilor și tradițiilor omenești, atunci să fim siguri că nu vom ajunge la adevăr.

Ca să recunoaștem Adunarea lui Dumnezeu, trebuie să fim învățați numai și numai de Cuvântul lui Dumnezeu, și să ne lăsăm călăuziți de Duhul lui Dumnezeu; căci ce s-a spus despre copiii lui Dumnezeu, se poate spune și despre Adunarea lui Dumnezeu: „lumea n-o cunoaște.”

Prin urmare, dacă în vreun fel oarecare suntem cârmuiți de duhul lumii; dacă suntem porniți să ridicăm în slăvi pe un om; dacă umblăm să ne arătăm pe noi înșine în fața oamenilor; dacă ținem să dobândim un loc atrăgător, adică o situație de mare renume, care este însă o piedică pentru sufletul nostru, atunci mai bine să părăsim cercetările noastre despre Adunarea lui Dumnezeu și să ne căutăm locul în acele forme ale organizației omenești care se potrivesc mai mult cu felul nostru de a gândi sau cu convingerile noastre intime.

Mai mult, dacă ținta noastră este să găsim o ceată religioasă în care să fie prețuit Cuvântul lui Dumnezeu sau în care să se găsească copii ai lui Dumnezeu, dorința aceasta ni se poate împlini, căci putem găsi în creștinătate o ceată care să aibă unul din aceste lucruri, ba chiar pe amândouă.

În sfârșit, dacă urmărim doar să facem tot binele pe care suntem în stare să-l facem, fără să cercetăm cum îl facem; dacă suntem gata să întoarcem cuvintele lui Samuel și să le facem să sune cam așa: „Jertfele fac mai mult decât ascultarea și grăsimea berbecilor mai mult decât păzirea Cuvântului Lui”, atunci este mai mult decât nefolositor să ne urmăm cercetările privitoare la Adunarea lui Dumnezeu, cu atât mai mult cu cât această Adunare nu poate fi descoperită și încuviințată decât de unul care a învățat să fugă de zecile de mii de căi înflorite, croite de oameni, și să-și supună *cugetul, inima, priceperea și toată ființa sa morală celei mai înalte autorități care e arătată în cuvintele: „Așa vorbește Domnul!”*

Cu alte cuvinte, ucenicul supus știe că există o Adunare a lui Dumnezeu și numai el e în stare – datorită harului – s-o găsească și să recunoască faptul că locul său este acolo. Acela care cercetează Scriptura cu pricepere simte foarte bine deosebirea care există între un sistem întemeiat, alcătuit și cârmuit de înțelepciunea și voința omului și această Adunare, care se strânge în jurul lui Hristos, și e cârmuită de El. Deosebirea e mare de tot: ca dintre Dumnezeu și om!

Dar cineva ar putea să ceară dovezi din Biblie despre faptul că există pe pământ o Adunare a lui Dumnezeu. Foarte bine. Le vom aduce îndată. Ba chiar să ne fie îngăduit s-o spunem: fără autoritatea Scripturii, toate cele spuse despre adevăruri ca acestea sunt fără valoare. Așa dar, ce spune Cuvântul?

Prima noastră dovadă din Biblie va fi cunoscutul loc de la Matei 16.13-18: „Isus a venit în părțile Cezareii lui Filip și a întrebat pe ucenicii Săi: «Cine zic oamenii că sunt Eu, Fiul Omului?» Ei au răspuns: «Unii zic că ești Ioan Botezătorul; alții Ilie; alții Ieremia sau unul din proroci». «Dar voi», le-a zis El «cine ziceți că sunt?» Simon Petru, drept răspuns, I-a zis: «Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului Celui viu!» Isus a luat cuvântul și i-a zis: «Ferice de tine, Simone, fiul lui Iona; fiindcă nu carnea și sângele ți-a descoperit lucrul acesta, ci Tatăl Meu care este în ceruri. Și Eu îți spun: tu ești Petru (grecește: Petros) și pe această piatră (grecește „petra” = stâncă) voi zidi Biserica și porțile Locuinței morților nu o vor birui.»

Aici Domnul nostru vestește dinainte că are de gând să clădească Adunarea arătând totodată adevărata ei temelie și anume: „Hristos, Fiul Dumnezeului Celui viu”. Acesta e un punct de mare însemnătate în subiectul nostru. Clădirea este întemeiată pe Stâncă și această Stâncă nu e Petru, care poate să greșească, să se poticnească, să se rătăcească, ci Hristos, Fiul Dumnezeului Celui viu; și fiecare piatră din această clădire are parte de viața Stâncii, care nu poate fi nimicită, fiind biruitoare asupra oricărei puteri a vrăjmașului.

Mai mult, ceva mai departe, tot în Evanghelia după Matei, ajungem la un loc tot așa de bine cunoscut: „Dacă fratele tău a păcătuit împotriva ta, du-te și muștră-l între tine și el singur. Dacă te ascultă, ai câștigat pe fratele tău. Dar, dacă nu te ascultă, mai ia cu tine unul sau doi inși, pentru ca orice vorbă să fie sprijinită pe mărturia a doi sau trei martori. Dacă nu vrea să asculte de ei, spune-l Adunării; și dacă nu vrea să asculte nici de Adunare, să fie pentru tine ca un păgân și ca un vameș. Adevărat vă spun că orice veți lega pe pământ, va fi legat și în cer; și orice veți dezlega pe pământ, va fi dezlegat în cer. Vă mai spun iarăși că, dacă doi dintre voi se învoiesc pe pământ să ceară un lucru oarecare, le va fi dat de Tatăl Meu, care este în ceruri. Căci acolo unde sunt doi sau trei **adunați în Numele Meu**, sunt și Eu în mijlocul lor” (Matei 18.15-20).

Vom mai avea prilej să ne amintim de acest loc și anume în a doua parte a subiectului nostru. Acum îl aducem doar ca un inel în lanțul dovezilor pe care ni le dă Scriptura că există o Adunare a lui Dumnezeu pe pământ. Această Adunare nu e un nume, o formă, o pretenție sau o închipuire. Nu, ea este o realitate dumnezeiască, un așezământ al lui Dumnezeu, care l-a pecetluit și l-a întărit. Ea este așezământul la care se apelează în toate cazurile de jigniri personale și de neînțelegeri care nu se pot aranja între părțile interesate. Această Adunare poate fi alcătuită din „două sau trei” persoane – cel mai mic număr - dar chiar și atunci *ea există*, este recunoscută de Dumnezeu, iar hotărârile ei sunt recunoscute în cer.

Nu trebuie să ne lăsăm înspăimântați și abătuți de la adevăr în privința acestui subiect prin faptul că biserica Romei a încercat să-și întemeieze monstruoasele-i pretenții pe cele două locuri pe care le-am citat. Această biserică nu este Adunarea lui Dumnezeu, întemeiată pe Stâncă, pe Hristos, și strânsă în Numele Lui; ea înseamnă lepădarea de credință; ea este întemeiată pe un muritor slab și cârmuită de tradiții și învățături omenești. Așadar, nu trebuie să ne lăsăm lipsiți de realitatea care vine de la Dumnezeu prin falsificările acestei realități făcute de satan. Dumnezeu își are Adunarea Sa pe pământ și noi suntem răspunzători s-o recunoaștem și să ne găsim locul în ea.

Aceasta cere un ochi simplu, o voință supusă, un duh smerit. Cititorul să fie însă sigur că îi stă la îndemână har să ajungă la o siguranță dumnezeiască cu privire la locul său în Adunarea lui Dumnezeu, tot așa cum i-a stat ori îi stă și cu privire la adevărul despre propria sa mântuire prin sângele Mielului; și n-ar trebui să fie mulțumit fără aceasta. Eu n-aș fi mulțumit să trăiesc un ceas fără siguranța că sunt – în duh și în felul de a gândi – un om care fac parte din Adunarea lui Dumnezeu. Zic „în duh și în felul de a gândi” pentru că s-ar putea întâmpla să mă aflu într-un loc unde nu se găsește nicio arătare locală a Adunării; în acest caz, trebuie să mă mulțumesc să am doar părtașie în duh cu toți aceia care stau pe terenul Adunării lui Dumnezeu

și să mă îndrept către El, pentru a-mi da posibilitatea să mă pot bucura de harul de a fi la un loc cu poporul Lui, pentru a gusta binecuvântările Adunării Lui și totodată pentru a mă face părtaș la sfințele ei îndatoriri.

Iată ceea ce simplifică problema într-un mod uimitor: dacă nu pot să am chiar Adunarea lui Dumnezeu, nu voi avea nimic mai puțin. Nu mi-e de ajuns să mă duc la o adunare religioasă, unde sunt câțiva creștini, unde se predică Evanghelia și unde se urmează rânduielile obișnuite. Trebuie să fim încredințați, prin autoritatea Cuvântului și Duhului Sfânt, că această adunare se strânge pe temeiul adevărului privitor la Adunarea lui Dumnezeu, ale cărei trăsături le poartă; altfel, nu pot s-o recunosc. Da, pot recunoaște pe copiii lui Dumnezeu care sunt acolo, dacă ei vor să-mi îngăduie aceasta dincolo de barierele sistemului lor religios; dar acest sistem nu pot să-l recunosc, nici să-l încuviințez în vreun fel.

Dacă aș face altfel, ar fi ca și cum aș spune că e tot una să-mi iau locul în Adunarea lui Dumnezeu sau într-un sistem omenesc, ca și cum aș recunoaște autoritatea Domnului Isus sau autoritatea omului, ca și cum m-aș pleca înaintea Cuvântului lui Dumnezeu sau înaintea părerilor omenesti.

Fără îndoială, mulți se vor mira auzind aceste lucruri și vor spune că aceasta înseamnă bigotism, prejudecată, îngustime de vederi, intoleranță și câte altele. Aceasta însă nu trebuie să ne întristeze prea mult. Tot ce avem noi de făcut este să arătăm adevărul cu privire la Adunarea lui Dumnezeu și să rămânem alipiți de acest adevăr cu toată inima, cu toată tăria și cu orice preț. Dacă Dumnezeu are o Adunare – și Scriptura mărturisește lucrul acesta – atunci eu trebuie să fiu acolo, și nu în altă parte.

Fără îndoială, fiecare trebuie să recunoască aceasta: acolo unde se află mai multe sisteme care vin în conflict unele cu altele, ele nu pot să fie toate de la Dumnezeu. Atunci ce e de făcut? Să mă mulțumesc să aleg din două pe cel mai puțin rău? Atunci ce să fac? Răspunsul este simplu, arătat limpede: ori Adunarea lui Dumnezeu, ori nimic.

Dacă acolo unde locuiești se găsește o adunare care poartă trăsăturile Adunării lui Dumnezeu, bine; alipește-te de ea! Dacă nu, mulțumește-te să fii în părtășie de duh cu toți aceia care, cu umilință și credincioșie, mărturisesc și ocupă această sfântă poziție. Unii socotesc că cei ce încuviințează totul și merg împreună cu toate și cu toți sunt „oameni cu vederi largi”. Poate este foarte ușor și foarte plăcut să fii într-un loc unde e îngăduită voința fiecăruia și unde sunt lăsate la o parte frământările conștiinței; unde poți păstra ce-ți place și unde te poți duce unde vrei. Toate acestea par lucruri atrăgătoare, deci vrednice de primit; la sfârșit însă se va vedea amărăciune și lipsă de roade, iar în ziua Domnului totul va arde – cum ard lemnul, fânul și paiele – căci nu pot rezista la focul judecății.

Dar să continuăm cu arătarea dovezilor din Biblie. În Faptele Apostolilor – sau mai bine zis în Faptele Duhului Sfânt – găsim Adunarea întemeiată cu adevărat. Un loc sau două vor fi de ajuns, ca să dovedim aceasta: „Toți împreună erau nelipsiți de la templu în fiecare zi, frângeau pâinea acasă și luau hrana cu bucurie și curăție de inimă. Ei laudau pe Dumnezeu și erau plăcuți înaintea întregului norod. Și Domnul adăuga în fiecare zi pe cei care erau mântuiți” (Faptele Apostolilor 2.46-47).

Așa era mersul lucrării pe vremea apostolilor: simplu, original. Când o persoană se întorcea la Dumnezeu, își lua locul în Adunare; nu era nici o greutate să fie primită; nu erau nici secte, nici partide, care să se pretindă fiecare o biserică, având cauza ei sau interesul ei particular. Nu era decât Adunarea lui Dumnezeu, unde El locuia și cârmuia. Nu era un sistem format după voința, judecata sau conștiința omului. Omul nu pornise încă să întemeieze o biserică. Era

numai lucrarea lui Dumnezeu. Numai în seama lui Dumnezeu și în puterea Lui era să adune la un loc pe cei mântuiți și să mântuiască pe cei pierduți.¹

Singurul teren adevărat pe care se pot aduna cei credincioși este arătat în această mărturisire însemnată: „*Este un singur Trup, un singur Duh*” (Efeseni 4.4). Noi, care suntem mulți, suntem *un trup*, căci toți luăm o parte din aceeași pâine” (1 Corinteni 10.17). Dacă Dumnezeu declară că nu este decât „un singur Trup”, este împotriva gândului Lui să fie mai multe trupuri, secte sau denumiri. Chiar dacă într-o localitate nu este numărul întreg de credincioși care poate fi numit „Trupul lui Hristos” sau „Adunarea lui Dumnezeu”, totuși credincioșii de acolo trebuie să se adune pe terenul acestui „Trup” și al acestei „Adunări” și pe nici un alt teren. Atragem deosebită atenție cititorilor asupra acestui principiu, care rămâne în toate timpurile, în toate locurile și în toate împrejurările. Starea de ruină a bisericii mărturisitoare nu atinge acest principiu. A fost adevărat din ziua Cincizecimii; este adevărat în vremea de față și va fi adevărat până ce Adunarea va fi răpită, ca să întâmpine pe Capul și Domnul ei, că *este un singur Trup*. Toți credincioșii fac parte din acest Trup și ar trebui ca ei să se adune călăuziți de acest principiu și de nici unul altul.

Pentru ce – întrebăm noi – ar fi altfel în vremea de față? Pentru ce oamenii născuți din nou ar căuta altceva în afară sau deosebit de Adunarea lui Dumnezeu? Nu este de ajuns să fii în Adunarea Lui? Locul unde locuiește, lucrează și cârmuiește El nu este tocmai locul unde trebuie să fie toți ai Lui? Fără îndoială. Ar trebui să se mulțumească ei cu altceva? Nu, firește. Mai spunem răspicat încă o dată: „Ori Adunarea lui Dumnezeu, ori nimic”.

Este adevărat că s-au arătat decăderea, ruina și lepădarea de adevărata credință. Valul amenințător al rătăcirii a smuls multe din vechile hotare ale Adunării. Înțelepciunea omului și voința lui sau, dacă vreți, pricepera, judecata și cunoștința lui au fost la lucru în chestiunile privitoare la Biserică și urmarea acestui fapt se arată ochilor noștri în sectele și partidele care aproape nu se mai pot număra în vremea de față. Totuși, îndrăznim să spunem că Adunarea e totdeauna Adunare, cu toată decăderea, cu tot păcatul și cu toată încurcătura care a urmat. Greutatea de a ajunge să cunoști Adunarea poate să fie mare, dar realitatea ei odată găsită e neschimbată și neschimbătoare. Pe timpul apostolilor, Adunarea și-a înălțat capul cu hotărâre, lăsând în urma ei pe de o parte ținutul întunecos al iudaismului, iar pe de altă parte păgânismul. Nu era cu putință să se fi înșelat cineva cu privire la ea; Adunarea era o mare realitate; o ceată de oameni vii, în mijlocul căruia locuia Dumnezeu; o ceată de oameni adunați, stăpâniți și călăuziți de Duhul Sfânt în așa fel, încât, dacă intra vreun necredincios sau vreun neștiutor, acesta era încredințat de toți și nevoit să recunoască faptul că Dumnezeu era acolo (citiți cu luare aminte 1 Corinteni capitolele 12 și 14).

Astfel, în Evanghelie, Domnul nostru și-a dezvoltat gândul de a întemeia o Adunare. Această Adunare ne este arătată în Faptele Apostolilor ca o realitate istorică. Apoi, venind la epistolele lui Pavel, vedem că apostolul se adresează Adunării în *șapte locuri* diferite și anume: la Roma, la Corint, în Galatia, la Efes, la Filipi, la Colose și la Tesalonic; în sfârșit la începutul Apocalipsei, e vorba de niște epistole către *șapte adunări* diferite. În toate aceste locuri, Adunarea lui Dumnezeu era un lucru vădit, simțit, real, întemeiat și păstrat de Dumnezeu însuși. Nu era o organizație omenească, ci un așezământ dumnezeiesc, o mărturie, un sfeșnic pentru Dumnezeu în fiecare loc.

---

¹ **Notă:** Nicăieri în Scriptură nu întâlnim ideea de a fi membrul unei biserici sau al unei adunări. Orice adevărat credincios este un mădular al Adunării lui Dumnezeu – al Trupului lui Hristos – și nu poate în același timp să fie mădular și al altui lucru, după cum brațul meu nu poate să fie mădular și al altui trup.

Iată atâtea dovezi biblice despre faptul că Dumnezeu are pe pământ o Adunare strânsă mănunchi, locuită și cârmuită de Duhul Sfânt, care e singurul și adevăratul locțiitor al lui Hristos pe pământ.

Evanghelia aduce vestea despre Adunare; Faptele Apostolilor, în mod istoric, ne înfățișează Adunarea iar epistolele se adresează Adunării. Toate acestea sunt clare de tot. Și ținem s-o spunem apăsat: pentru înțelegerea acestui subiect, nu avem nevoie de nici un alt glas decât de glasul Sfintei Scripturi. Înțelepciunea omenească să tacă fiindcă n-o recunoaștem; tradiția să nu-și înalțe glasul fiindcă n-are trecere înaintea ochilor noștri; părerea mulțimii și ceea ce pare potrivit cu împrejurările să nu se aștepte să le băgăm în seamă. Noi credem că Sfintele Scripturi sunt de ajuns, căci ele cuprind tot ce ne trebuie, ca să facă desăvârșit pe omul lui Dumnezeu și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună (2 Timotei 3.16-17). Cuvântul lui Dumnezeu ori este de ajuns, ori nu este de ajuns. Noi credem că este mai mult decât de ajuns pentru tot ce este necesar Adunării lui Dumnezeu. Nici n-ar putea fi altfel când Însuși Dumnezeu este Autorul lui. Ori tăgăduim divinitatea Bibliei, ori recunoaștem că Biblia este de ajuns. Nu e cale de mijloc. Este cu neputință ca Dumnezeu să fi scris o carte nedesăvârșită, o carte cu lipsuri.

Acesta e un principiu foarte serios în legătură cu subiectul nostru. Mulți scriitori protestanți, atacând papismul, au păstrat autoritatea Bibliei și învățătura că ea este de ajuns; ni se pare însă că ei sunt totdeauna descoperiți când adversarii lor întorc atacul și le cer o dovadă luată din Scriptură în sprijinul unor lucruri încuviințate și primite de bisericile protestante.

Într-adevăr, în bisericile protestante sunt primite și practicate multe lucruri, care nu se bucură de încuviințarea Cuvântului; și când viclenii și inteligenții apărători ai papismului au atras atenția asupra acestor lucruri și au cerut să li se răspundă pe ce autoritate biblică se întemeiază ele, atunci slăbiciunea protestantismului a fost dată la iveală în chip izbitor. Dacă la un moment dat, într-o privință oarecare ne învoim să apelăm la tradiție sau la ceea ce este bine văzut de mulțime, cine va putea să arate hotarele unde trebuie să ne oprim? Dacă ne este îngăduit ca într-o privință oarecare să ne depărtăm de Scriptură, până unde putem să mergem în această direcție? Dacă în vreo privință admitem autoritatea tradiției, cine trebuie să-i hotărască întinderea? Dacă părăsim calea îngustă a descoperirii dumnezeiești și intrăm în câmpul întins și încurcat al tradiției omenești, atunci n-are dreptul fiecare să aleagă ce vrea? Într-un cuvânt, este cu neputință să te poți împotrivi susținătorilor catolicismului roman stând pe alt teren decât pe cel al Adunării lui Dumnezeu, unde se recunoaște că Numele Domnului Isus, Cuvântul lui Dumnezeu și puterea Duhului Sfânt sunt de ajuns. Dumnezeu să fie binecuvântat!

Aceasta este poziția de neștirbit ocupată de Adunarea Lui. Și oricât de slabă și disprețuită ar fi această Adunare în ochii lumii, noi știm că Hristos a spus că „porțile Locuinței morților nu o vor birui”. Adunarea își are drept temelie „Piatra cea vie”, cu toate că o arătare locală a acestei Adunări poate să fie numai „doi sau trei adunați în Numele Domnului Isus” – deci o ceată slabă, săracă, fără vază, nebăgată în seamă.

Este bine să fim lămurii și hotărâți în privința acestui subiect. Făgăduința lui Hristos nu poate lipsi niciodată. Binecuvântat să fie Numele Lui! El S-a coborât până la cel mai mic număr posibil la care poate fi redusă Adunarea Lui: chiar la „doi”. El e plin de îndurare! El împărtășește tot prestigiul, toată valoarea și toată puterea Numelui Său dumnezeiesc și nemuritor unui mic număr de credincioși neînsemnați, adunați în jurul Lui. E limpede de tot pentru cine vrea să înțeleagă cum trebuie că Domnul Isus, vorbind despre „doi sau trei”, nu Se gândea la acele întinse sisteme care s-au format în vremurile vechi, în evul mediu și în timpurile moderne, în răsărit și în apus, numărând ucenicii lor nu cu „doi sau trei”, ci cu împărățiile, provinciile și parohiile. E clar de tot că o țară întreagă botezată și „două sau trei” suflete vii, adunate în Numele Domnului Isus, nu înseamnă și nu pot să însemne același lucru. Creștinătatea botezată e un lucru, iar Adunarea lui Dumnezeu este altul. Vom vedea în curând

ce este aceasta din urmă și spunem deslușit că ele nu sunt și nu pot să fie totuna. De obicei lumea le confundă, cu toate că nu există două lucruri care să fie mai bine deosebite între ele ca acestea.

Dacă vrem să știm prin ce icoană închipuitoare (simbol) înfățișează Hristos lumea botezată, n-avem decât să ne gândim la „grăuntele de muștar”, ajuns copac mare, și la „aluatul” de la Matei 13. Cel dintâi ne arată cum este în afară „împărăția cerurilor”, cel de al doilea ne arată cum este înăuntru această împărăție. Aceasta, la obârșie, fusese întemeiată în adevăr și în curăție, dar, prin lucrarea primejdioasă a lui satan, a ajuns înăuntru ceva stricat. În afară, e adevărat, se arată foarte populară, are o înfățișare măreață și se întinde până departe, pe pământ, adunând tot felul de oameni sub umbra stăpânirii ei. Aceasta este lecția, simplă, dar foarte serioasă, pe care printr-o înțelegere duhovnicească, o învățăm de la „grăuntele de muștar” și de la „aluatul” de la Matei 13.

Iar noi adăugăm că, numai învățând bine această lecție, căpătăm destoinicia necesară de a face deosebirea necesară între „împărăția cerurilor” și „Adunarea lui Dumnezeu”. Cea dintâi poate fi asemănată cu o mlaștină întinsă, a doua cu o gărlă care curge străbătând mlaștina și deci în primejdie neîntreruptă să-și piardă caracterul ei deosebit, amestecându-se cu apa înconjurătoare a mlaștinii. A confunda cele două lucruri înseamnă a da o lovitură de moarte oricărei discipline sfinte și, ca urmare, curăției din Adunarea lui Dumnezeu. Dacă „împărăția” și „Adunarea” înseamnă unul și același lucru, atunci cum trebuie să lucrăm în cazul „răului” de la 1 Corinteni 5? Apostolul ne spune să-l dăm afară. Dar unde trebuie să-l punem? Domnul nostru Însuși ne-a spus lămurit: „Țarina este lumea” și apoi în Ioan 17, El spune că ai Lui nu sunt din lume. Aceasta limpezește bine totul. Cu toate acestea, oamenii zic - chiar față de declarația Domnului nostru, că țarina e biserica și că neghina și grâul - nelegiuirii și cei credincioși – trebuie să crească împreună și deci nu trebuie despărțite sub nici un cuvânt. Astfel învățătura limpede și precisă a Duhului Sfânt din 1 Corinteni 5 este pusă în opoziție vădită cu învățătura tot așa de lămurită și de precisă a Domnului din Matei 13; și aceasta vine de acolo că se confundă cele două lucruri deosebite și anume: „împărăția cerurilor” și „Adunarea lui Dumnezeu”.

Subiectul pe care îl tratez aici nu-mi îngăduie să mă ocup mai mult de chestiunea „împărăției cerurilor”. Deocamdată socotesc că am spus de ajuns dacă am izbutit să fac pe cititor să-și dea seama de deosebirea dintre „împărăție” și „Adunare”.

Acum vom cerceta ce este Adunarea. Duhul Sfânt să fie Învățătorul nostru!

II

Căutând să răspundem la întrebarea: **ce este Adunarea lui Dumnezeu?** – pentru a da claritate și precizie gândurilor noastre, vom încerca mai întâi să dăm răspuns la următoarele patru întrebări:

1. Care este *terenul* pe care se adună Adunarea?
2. Care este *centrul* în jurul căreia se strânge Adunarea?
3. Care este *puterea* prin care se strânge Adunarea?
4. Care este *autoritatea* de care ascultă Adunarea în privința strănerii ei?

1. **Terenul** pe care se strânge Adunarea lui Dumnezeu este *mântuirea* sau *viața veșnică*. Nu intrăm în Adunare ca să dobândim mântuirea, ci intrăm în ea tocmai din pricină că suntem mântuiți. Cuvântul nu spune: „Pe Adunarea Mea voi zidi mântuirea sufletelor”, ci zice: „Pe *această stâncă* voi zidi Adunarea Mea.”

Una din învățăturile (dogmele) cu care se mândrește Roma este aceasta: „În afară de Biserică nu este mântuire”. Da, dar noi, întorcând vorba lor, putem merge mai departe și să spunem: „În afară de adevărata Stâncă, nu este Biserică.” Dați la o parte Stâncă și nu rămâne decât o fabrică de rătăcire și de stricăciune.

Ce înșelăciune nenorocită să crezi că poți fi mântuit prin așa ceva! Dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, pentru că lucrurile nu stau astfel. Nu ajungem la Hristos prin Biserică, ci ajungem la Biserică prin Hristos. A răsturna această ordine înseamnă a da la o parte cu totul pe Hristos și a nu avea nici Stâncă, nici Biserica, nici mântuirea. Trebuie să întâlnim pe Hristos ca pe Mântuitorul cel viu înainte de a avea a face cu Adunarea; așa se face că unii au putut să aibă viața veșnică și să se bucure din plin de mântuire chiar atunci când nici nu exista o Adunare a lui Dumnezeu pe pământ.²

Adunarea e ceva care nu se mai întâlnește în altă parte. În Vechiul Testament, nu se pomenește. Pavel spune că n-a fost descoperită în celelalte veacuri; era ascunsă în Dumnezeu. Taina Adunării n-a fost dată să fie cunoscută până ce a fost încredințată apostolului Pavel (citiți cu atenție Romani 16.25-26; Efeseni 3.3-11; Coloseni 1.24-27). Este adevărat – din fericire foarte adevărat – că Dumnezeu avea un popor al Său în vremurile Vechiului Testament, dar nu e vorba de poporul Israel, ci de un popor duhovnicesc, mântuit, făcut viu, care trăia prin credință și care a mers în cer, unde e cunoscut sub numele de „duhurile celor dreți făcuți desăvârșiți” (Evrei 12.23). Cele două limite ale istoriei pământești a Bisericii sunt Cincizecimea (Faptele Apostolilor 2) și răpirea (1 Tesaloniceni 4.16-17).

Prinzând acest adevăr, nu putem să mai fim atât de naivi într-o vreme ca aceasta când pretențiile clericale se ridică atât de sus. Biserica – în chip greșit numită astfel – își deschide brațele cu o dragoste înșelătoare și invită sufletele împovărate de păcate, trudite și copleșite de lume să-și găsească adăpost la sânul ei. Cu o dărnicie vicleană, ea deschide ușa comorilor ei și le pune la îndemâna sufletelor lipsite și îndurerate. Și firește, bogățiile au o puternică atracție pentru cei ce nu stau pe „Stâncă”. Ea are o preoție cu hirotonie care pretinde că-și trage obârșia – printr-o linie neîntreruptă – chiar de la apostoli. (Vai! Cât de diferite sunt cele două capete ale liniei!). Ea are o jertfă continuă. (Vai! O jertfă fără vărsare de sânge și deci fără valoare – Evrei

---

² **Notă:** Adunarea n-a luat ființă până ce Hristos, Domnul nostru, n-a înviat dintre cei morți și n-a fost proslăvit la dreapta lui Dumnezeu. Abia atunci și numai de atunci Duhul Sfânt a fost trimis, ca să boteze pe credincioși – iudei și neamuri – într-un singur Trup și să-i facă să fie una cu Cel care este Capul, Cel înviat și slăvit în ceruri. Acest Trup a luat ființă pe pământ la coborârea Duhului Sfânt; acum este încă pe pământ și va fi până ce Hristos va veni să-l ridice lângă El.

9.22). Ea are slujbe strălucitoare; dar vai! – ele își au obârșia în umbrele unor timpuri trecute, umbre care au fost înlocuite pentru totdeauna prin Persoana, lucrarea și slujba veșnicului Fiu al lui Dumnezeu, al cărui Nume fără seamăn să fie binecuvântat în veci!

Credinciosul are un răspuns care poate fi socotit cea mai potrivită încheiere față de pretențiile și făgăduințele sistemului roman (și al oricărui alt sistem). Iată-l: el a găsit *totul* în Mântuitorul cel răstignit și înviat. Ce nevoie mai are credinciosul de jertfa liturghiei? El e spălat cu sângele lui Hristos. Ce nevoie mai are el de un biet preot păcătos muritor, care nu se poate mântui pe sine? El are ca mare-preot pe Fiul lui Dumnezeu. Ce nevoie mai are el de slujbele făcute cu atâta fast? El își aduce închinarea sa în duh și în adevăr chiar în Locul preasfânt, unde intră prin sângele lui Isus.

Dar nu numai cu catolicismul roman avem a face când este vorba de desfășurarea primului punct. Tare mi-e teamă că, afară de catolicii romani, vor mai fi mii de oameni care, în inimile lor, privesc la Biserică dacă nu pentru mântuire cel puțin ca și cum ea ar fi un pas ca să ajungă la aceasta.

Așa fiind, este de mare însemnătate să înțelegem bine că terenul pe care se strânge Adunarea lui Dumnezeu este *mântuirea* sau *viața veșnică*; astfel că, oricare ar fi scopul acestei Adunări, el nu e câtuși de puțin acela de a procura membrilor ei mântuirea, întrucât toți aceștia sunt mântuiți înainte de a-i trece pragul.

Adunarea lui Dumnezeu este – de la un capăt la altul – o casă de oameni mântuiți. Ce fapt binecuvântat! Ea nu este un așezământ lăsat cu scopul de a se îngriji de mântuirea păcătoșilor sau de nevoile lor religioase. Nu! Ea este un Trup viu, mântuit, format și adunat de Duhul Sfânt, „pentru ca domniile și stăpânirile din locurile cerești să cunoască prin ea înțelepciunea nespuse de felurită a lui Dumnezeu” (Efeseni 3.10) și pentru a mărturisi în tot universul că Numele lui Isus este de ajuns.

Dar marele vrăjmaș al lui Isus și al Adunării știe bine cât de însemnată și cât de puternică este mărturia pe care e chemată s-o dea pe pământ Adunarea lui Dumnezeu; iată de ce el își desfășoară întreaga sa putere infernală, ca să zdrobească această mărturie în toate chipurile. El urăște Numele lui Isus și tot ceea ce caută să aducă glorie acestui Nume. Așa se explică împotrivirea lui înverșunată față de Adunare privită ca întreg cum și față de orice arătare locală a ei, în orice loc s-ar afla ea. El n-are nimic de zis împotriva unei simple asocieri religioase, întemeiată cu scopul de a satisface nevoile religioase ale omului, asociere susținută de autorități sau prin daruri de bună voie. Din partea satanei, puteți să întemeiați ce vreți; puteți să faceți orice asociere doriți; puteți să fiți ce vreți, dar numai Adunarea lui Dumnezeu nu; căci pe aceasta el o urăște de moarte și va căuta prin tot ce-i stă în putință s-o vatăme și s-o ruineze. Dar cât de puternic răsună în urechea credinței aceste cuvinte mângâietoare ale Domnului Isus: „Pe această Stâncă voi zidi Adunarea Mea și porțile Locuinței morților nu o vor birui”.

2. Aceasta ne conduce în mod firesc la al doilea punct, adică **centrul** în jurul căruia se strânge Adunarea lui Dumnezeu. *Centrul este Hristos*, „piatra cea vie” – după cum citim în 1 Petru 2.4-5: „Apropiați-vă de El, piatra vie, lepădată de oameni, dar aleasă și scumpă înaintea lui Dumnezeu. Și voi, ca niște pietre vii, sunteți zidiți ca să fiți o casă duhovnicească, o preoție sfântă și să aduceți jertfe duhovnicești, plăcute lui Dumnezeu, prin Isus Hristos.”

Deci Adunarea lui Dumnezeu se strânge în jurul Persoanei lui Hristos Cel viu; nu în jurul unei învățături, oricât de adevărată ar fi ea; nici în jurul unei porunci, oricât de însemnată ar fi, ci în jurul unei Persoane dumnezeiești, vii. Acesta este un punct de cea mai mare însemnătate: trebuie prins bine, păstrat cu tărie și credincioșie și apoi recunoscut și înfăptuit fără încetare.

„*Apropiați-vă de El!*” Nu e vorba să ne apropiem de ceva, de un lucru oarecare, ci de Hristos, de Persoana Lui. „Să ieșim afară din tabără *la El*” (Evrei 13.13). Duhul Sfânt ne

conduce NUMAI la Isus. Și nimic altceva decât aceasta nu ne va fi de folos. Cineva poate să spună că s-a alipit de o biserică, s-a făcut membru al unei adunări religioase, s-a alipit de o partidă ori s-a pus în slujba unei cauze sau a unui scop oarecare. Toate aceste feluri de a vorbi nu fac altceva decât să întunece și să încurce înțelesul și astfel să ascundă dinaintea ochilor noștri gândul despre Adunarea lui Dumnezeu. Chemarea noastră nu este să ne alipim de un lucru. Când Dumnezeu ne-a ajutat să ne întoarcem la El, prin Duhul Său ne-a alipit de Hristos și aceasta trebuie să fie de ajuns pentru noi. **Hristos este singurul centru al Adunării lui Dumnezeu.** Și nu este de ajuns? Nu e prea de ajuns pentru noi să fim „un singur duh cu El”? De ce să mai adăugăm ceva?

„Acolo unde sunt doi sau trei adunați în Numele Meu, sunt și Eu în mijlocul lor” (Matei 18.20). Ce ne trebuie mai mult? Dacă Isus este în mijlocul nostru, ce ne trebuie un președinte-om? De ce să nu-L lăsăm pe El, toți din toată inima, să ocupe EL scaunul prezidențial și de ce să nu ne supunem cu smerenie Lui, în toate lucrurile? De ce să ridicăm în casa lui Dumnezeu, sub o înfățișare sau alta, o autoritate omenească? Și, la drept vorbind, așa se face și e bine să dăm lucrurile pe față.

În așa zisa Biserică s-a așezat omul. Vedem cum lucrează autoritatea omului acolo unde numai autoritatea dumnezeiască, singură, ar trebui recunoscută. N-are a face că această autoritate este un papă, un pastor, un preot sau un președinte. Vorba este că un om s-a așezat în locul lui Hristos. Poate că papa, în câmpul său de lucru, numește un cardinal, un legat sau un episcop; sau poate că un președinte hotărăște pe cineva să îndemne sau să se roage timp de zece minute. Principiul e unul și același: lucrează autoritatea omenească pe un teren unde ar trebui recunoscută numai autoritatea lui Dumnezeu. Dar dacă Hristos este în mijlocul nostru, ne putem bizui pe El pentru orice lucru.

Vorbind în felul acesta, ne așteptăm la următoarea împotrivire din partea apărătorilor autorității omenești: „Cum – vor spune ei – ar putea o adunare să meargă totdeauna fără s-o prezideze un om? Nu s-ar ajunge la tot felul de încurcături și de neorânduiri? Nu s-ar deschide astfel poarta oricărui nechemat, oricărui neînvestit cu vreun dar, deci neîndreptățit, să se impună adunării? Nu vom vedea atunci oameni care se vor ridica în orice împrejurare și ne vor tulbura cu flecăreala lor și cu îngâmfarea lor supărătoare? Răspunsul nostru este foarte simplu: **Isus este tot ce ne trebuie!** Ne putem bizui pe El în ceea ce privește păstrarea ordinii în casa Lui. În mâna Lui cea bună și puternică trebuie să ne simțim în mai multă siguranță decât în mâinile celui mai îndemânatic președinte-om. Toate darurile duhovnicești le avem în Isus. El este izvorul oricărei autorități și al oricărei slujbe. „El ține în dreapta Sa cele șapte stele”. Să ne încredem în El și El va îngriji de buna rânduială a strângerii noastre tot așa de deplin cum s-a îngrijit și de mântuirea sufletelor noastre! Iată pentru care pricină la titlul acestei broșuri – „Adunarea lui Dumnezeu” – am adăugat cuvintele: „ISUS ESTE DE AJUNS”.

Noi credem că Numele lui Isus este într-adevăr de ajuns nu numai pentru mântuirea fiecăruia în parte, ci și pentru toate nevoile Adunării – pentru adorare, pentru legătura frățească, pentru slujbă, pentru disciplină, pentru conducere, cu un cuvânt pentru tot, tot. Dacă Îl avem pe El, avem totul și din belșug.

Iată miezul învățaturii noastre. **Singura noastră țintă este să înălțăm Numele lui Isus,** deoarece credem că tocmai în casa Sa, El a fost lipsit de cinstea care I se cuvine. El a fost detronat și în locul Lui a fost pusă autoritatea omenească. În zadar dă El un dar pentru slujbă, căci cel ce are darul nu cutează să-l pună în lucrare fără pecetea, consacrarea și încuviințarea omului. Și nu numai atât, dar, în timp ce un om socotește necesar să dea unuia și altuia pecetea, consacrarea și încuviințarea sa, el însuși nu are nici un pic de dar spiritual și poate nici pic de viață spirituală – și totuși este un slujitor recunoscut. Pe scurt, autoritatea omului face un slujitor din cineva care nu are dar din partea lui Hristos; pe când cineva cu un dar din partea lui

Hristos nu poate fi slujitor fără autoritatea omului. Dacă aceasta nu însemnează o necinstire adusă Numelui lui Hristos, nu știu ce mai însemnează.

Cititor creștin, oprește-te și cântărește bine acest principiu al autorității omenești. Mărturisim că dorim mult să mergi până la rădăcina lui și să judeci temeiul lui în lumina Sfintei Scripturi și a prezenței lui Dumnezeu. *Acest principiu este marele punct de deosebire dintre Adunarea lui Dumnezeu și toate sistemele religioase de sub soare.* Dacă cercetezi aceste sisteme, de la catolicism și până la forma cea mai rafinată de asociație religioasă, vei găsi pretutindeni recunoscută și cerută autoritatea omului. Cu aceasta vei putea funcționa ca slujitor; fără ea nu. Dimpotrivă, în Adunarea lui Dumnezeu, un dar din partea lui Hristos – acesta și numai acesta – face din cineva un slujitor, fără vreo consacrare din partea unei autorități omenești. „Nu de la oameni, nici printr-un om, ci prin Isus Hristos și prin Dumnezeu Tatăl, care L-a înviat din morți” (Galateni 1.1). Iată marele principiu al slujirii în Adunarea lui Dumnezeu.

Astfel, dacă romano-catolicismul este pus pe aceeași treaptă cu toate celelalte sisteme religioase din zilele noastre, este de la sine înțeles că aceasta este numai având în vedere principiul autorităților în ceea ce privește slujirea. Dumnezeu nu lasă ca un sistem care înlătură Cuvântul lui Dumnezeu, care învață idolatria, cultul sfinților și al îngerilor precum și o mulțime de rătăcirii și de superstiții grosolane și respingătoare – să fie privit de noi în același fel cu organismele religioase în care Cuvântul lui Dumnezeu este ținut sus și unde adevărul Scripturii este mai mult sau mai puțin răspândit. Nimic nu poate să fie mai departe de gândurile noastre ca lucrul acesta. Noi credem că papismul, ca sistem religios, este abătut de la adevărul Scripturii, cu toate că mulți copii ai lui Dumnezeu au fost în acest sistem și poate că sunt încă înfășurați de el.

Cu acest prilej ținem să declarăm deschis că noi credem că în toate comunitățile și bisericile protestante se găsesc sfinți ai lui Dumnezeu – fie ca slujitori, fie ca simpli credincioși – și că Domnul îi folosește în felurite chipuri, binecuvântând lucrarea lor, slujba lor și mărturia personală. Mai ținem să declarăm că nu ne trece prin minte să mișcăm nici un deget ca să atingem vreunul din aceste sisteme. Nu cu ele avem noi a face; de ele se va ocupa Domnul. Noi avem a face cu sfinții din aceste sisteme și căutăm ca, printr-o acțiune spirituală, prin lucrarea cuvintelor Scripturii, să-i scoatem din ele și să-i ducem să-și ia cuvenitul loc în Adunarea lui Dumnezeu.

Acestea fiind spuse pentru a ne feri de orice greșală, ne întoarcem cu o tărie nouă la principiul biblic și spunem că firul autorității omenești străbate toate sistemele religioase ale creștinătății și că, pe bună dreptate, între biserica Romei și Adunarea lui Dumnezeu nu este teren comun nici măcar cât un fir de păr. Noi credem că un suflet care caută în mod sincer adevărul, ieșind din întunericul papismului, nu se poate opri până ce nu ajunge în lumina strălucitoare și binecuvântată a Adunării lui Dumnezeu. Cine caută, va avea nevoie –poate – de ani ca să străbată spațiul dintre ele. Pașii unui astfel de om vor fi înceți și prudenți; dar dacă urmează lumina cu simplitate, cu sinceritate și temere de Domnul, nu va găsi odihnă între cele două locuri opuse. *Adunarea lui Dumnezeu este adevăratul loc al tuturor copiilor lui Dumnezeu.* Dar vai! Ei nu sunt toți în ea; și aceasta spre necinstirea Domnului lor. Ei trebuie să fie acolo nu numai pentru că Dumnezeu este în mijlocul ei, dar și pentru că acolo este lăsat să lucreze și să *conducă*.

Acest motiv este de cea mai mare însemnătate. Totuși cineva ar putea spune: „Dumnezeu, nu este El pretutindeni? Și nu lucrează El în locuri felurite?” Fără îndoială, El este pretutindeni și lucrează chiar în mijlocul rătăcirii și al celei mai mari fărădelegi. Dar El nu este lăsat să *conducă* în sistemele oamenilor, deoarece în acestea – după cum am văzut – totul este autoritatea omului.

„Totuși, dacă Dumnezeu întoarce și binecuvintează suflete într-un sistem, nu este aceasta pentru noi o pricină să stăm acolo? Am putea deci să fim chiar în biserica Romei, că doar mulți au fost convertiți și binecuvântați chiar în acest sistem înfricoșător”. (În legătură cu o trezire făcută de curând, am auzit vorbindu-se de persoane ale căror suflete au fost trezite în capele catolice).

Răspundem: cine dovedește prea mult, nu dovedește nimic; apoi nu se poate scoate nici o îndreptățire a sistemului din faptul că Dumnezeu lucrează și în el. Dumnezeu este suveran și poate să lucreze unde-I place. Se cade însă ca noi să ne supunem autorității Lui și să lucrăm acolo unde a poruncit El. *Stăpânul meu poate să meargă unde-I place; eu însă nu trebuie să mă duc decât acolo unde mi-a spus El să merg.*

Dar se va mai zice: „Nu este oare primejdie ca oameni nechemați, să-și impună slujba lor Adunării lui Dumnezeu? Și atunci ce deosebire este între Adunare și sistemele oamenilor?” Răspundem: „Da, există această primejdie, dar atunci așa ceva s-ar petrece împotriva principiului, nu potrivit lui.” Aceasta este toată deosebirea. Să nu-și închipuie cineva că, luptând pentru adevărul despre Adunarea lui Dumnezeu, trecem cu vederea sau uităm primejdiile la care este supusă Adunarea. Departe de noi așa ceva. Când cineva a avut 28 de ani de experiență în această privință – cum am avut și noi – nu se poate să nu fi simțit marea greutate cu care avem de luptat, pentru a se menține pe terenul Adunării lui Dumnezeu. Dar atunci chiar încercările, primejdiile și greutățile nu se arată decât cu atâtea dovezi – apăsătoare, bineînțeles – ale adevăratei poziții; și dacă cineva ar spune că nu este alt leac decât să apelăm la autoritatea omului – adică să punem un om în locul lui Hristos – să ne întoarcem deci la sistemele omenești, - atunci noi vom declara fără cea mai mică șovăire că leacul ar fi mult mai rău decât răul însuși. Într-adevăr, dacă noi am adopta lucrul acesta, atunci el n-ar fi altceva decât cea mai tristă arătare a răului, căci nimeni nu s-ar plânge de un astfel de lucru ca de ceva rău, ci, dimpotrivă, ne-am lăuda cu el, privindu-l ca rod al așa zisei „bune orânduiri”.

Dar – binecuvântat să fie Dumnezeu! – este un leac. Care? **„Eu sunt acolo în mijlocul lor.”** Și este de ajuns. Aceasta nu înseamnă că este un papă, un prelat, un slujitor sau un președinte în mijlocul lor, în fruntea lor. Gândul acesta nu se găsește nicăieri în Noul Testament, de la un capăt al lui până la celălalt. Chiar în privința adunării din Corint, unde era încurcătură și lucruri grele, apostolul cel insuflat nu se gândește la un președinte-om.

„Dumnezeu nu este un Dumnezeu al neorânduiri, ci al păcii, ca în toate bisericile sfinților” (1 Corinteni 14.33). Dumnezeu era acolo, ca să păstreze buna rânduială. Era nevoie ca cei din Corint să privească la El, nu la un om, orice titlu ar fi purtat acesta. Să pui un om ca să păstreze buna rânduială în Adunarea lui Dumnezeu, aceasta însemnează curată necredință și o insultă adusă prezenței lui Dumnezeu. Ni s-a cerut adesea să arătăm cuvinte din Scriptură în sprijinul gândului că Dumnezeu este de față în Adunare. La aceasta răspundem: „Eu sunt acolo” și „Dumnezeu nu este un Dumnezeu al neorânduiri.” Pe acești doi stâlpi putem să stabilim cu izbândă adevărul glorios despre prezența lui Dumnezeu în Adunare – adevăr care *trebuie* să păzească pe toți aceia care-l primesc din partea lui Dumnezeu și-l țin și totodată să-i izbăvească de orice sistem omnesc, orice nume ar purta el. Minții noastre îi este cu neputință să recunoască pe Hristos ca centru și conducător suveran în Adunare și de aceea încuviințează întronarea omului acolo. Dar, când am gustat odată dulceața de a fi supuși lui Hristos, nu mai putem niciodată să ne plecăm sub jugul robiei omului. Aceasta însă nu înseamnă nesupunere, nici teamă de control. Nu. Este numai și numai refuz de a ne pleca în fața unei false autorități și totodată refuz de a încuviința o uzurpare vinovată.

Îndată ce vedem că omul a uzurpat autoritatea în așa zisa Biserică, întrebăm simplu: „Tu cine ești?” și ne retragem în cercul în care Dumnezeu singur este recunoscut. „Totuși sunt greșeli, sunt rele și sunt abuzuri chiar și în acest cerc.” Fără îndoială; dar, dacă există și aici

astfel de lucruri, avem pe Dumnezeu care să îndrepte, care să vindece. Apoi, dacă o adunare este tulburată că s-au strecurat în ea oameni nepricepuți, oameni care nu s-au măsurat niciodată în prezența lui Dumnezeu, oameni care n-au nici bună cuviință, nici spirit de dreptate și totuși declară că sunt conduși de Duhul Sfânt, oameni neliniștiți care doresc să fie ceva și care țin adunarea într-o stare de teamă nervoasă cu privire la ceea ce s-ar putea întâmpla, ei bine, o adunare pusă la o încercare atât de grea, ce ar trebui să facă? Să părăsească oare terenul cu mâhnire și dezamăgire? Să lase oare totul la o parte ca pe o istorisire închipuită, ca pe o himeră zadarnică? Da, așa au făcut unii, dovedind prin aceasta că n-au înțeles niciodată ceea ce făceau sau, dacă au înțeles, totuși n-au avut credință ca să stăruiască. Domnul să aibă milă de ei și să le deschidă ochii, ca să vadă de unde au căzut și să ajungă să înțeleagă cum se cuvine ce este Adunarea lui Dumnezeu spre deosebire de cele mai atrăgătoare sisteme omenești!

Dar ce trebuie să facă Adunarea când se ivesc abuzuri în mijlocul ei? Simplu: să privească la Hristos ca la stăpânul casei Lui; să-L recunoască în locul care îi aparține; să pună Numele lui Isus să lucreze în privința abuzului, oricare ar el. Va spune cineva că aceasta nu este de ajuns? Dar a fost încercat acest mijloc și a dat greș? Nu credem. Nu putem crede așa ceva. Putem să spunem cu toată siguranța: dacă Numele lui Isus nu este de ajuns, nu vom recurge niciodată la om și la biata lui orânduială. ***Cu ajutorul lui Dumnezeu, nu vom șterge niciodată Numele cel fără seamăn al lui Isus de pe drapelul în jurul căruia ne-a adunat Duhul Sfânt, pentru a pune în locul lui numele pieritor al unui muritor.***

Cunoaștem foarte bine marile greutăți și încercările care se leagă de Adunarea lui Dumnezeu. Credem însă că aceste greutăți și încercări țin neapărat de Adunare. Sub bolta albastră a cerului nu este nimic altceva care să fie urât de diavolul așa cum este urâtă Adunarea lui Dumnezeu. Împotriva ei, diavolul pune în mișcare cerul și pământul. În această privință am văzut multe. De pildă, un evanghelist se duce într-un loc și predică, spunând că Numele lui Isus este de ajuns pentru mântuirea sufletului; și mii de ascultători îi sorb cuvintele de pe buze. Dar, când același slujitor se duce mai târziu în același loc și, predicând aceeași Evanghelie, face un pas mai departe și învață că același Isus este de ajuns ca să răspundă tuturor nevoilor pe care le are o adunare de credincioși, atunci se va vedea combătut din toate părțile. Pentru ce? Pentru că satan urăște până și cea mai mică arătare a Adunării lui Dumnezeu.

Priviți un oraș care de veacuri stă cufundat în bezna formalismului religios, un popor mort adunându-se o dată pe săptămână ca să audă pe un mort cum face o slujbă religioasă, iar restul săptămânii trăind în păcat și în nebunie. Nu este acolo nici măcar o singură suflare de viață, nici frunză care să se miște. Așa ceva îi place diavolului. Dar cum se duce acolo cineva care înalță steagul Numelui lui Isus – Isus pentru fiecare în parte și Isus pentru Adunare – numaidecât se observă o schimbare: furia iadului a fost pusă în mișcare; ea ridică o împotrivire plină de întuneric și de teamă.

Iată cum se explică furioasele atacuri îndreptate de atâta vreme împotriva celor ce țin să stea pe terenul Adunării lui Dumnezeu. Fără îndoială, nu ascundem faptele vrednice de disprețuit, greșelile și căderile. Am dat destule prilejuri vrăjmașului prin nestatornicie. Am fost o mărturie slabă, fără putere, o lumină șovăielnică. Pentru toate acestea trebuie să ne smerim adânc în fața lui Dumnezeu. Nimic nu e mai necuviincios decât să ne împodobim cu titluri pretențioase și să ne luăm dreptul de a fi mari în Biserică. Locul nostru este în țărână. Da, frați preaiubiți, să ne judecăm fiecare înaintea Domnului și să ne mărturisim Lui: iată locul în care trebuie să stăm.

Cu toate acestea, nu trebuie să lăsăm să ne scape gloriosul adevăr despre Adunarea lui Dumnezeu pentru că n-am reușit să-l înfăptuim. Nu trebuie să judecăm adevărul prin ceea ce am făcut noi din el, ci în lumina lui să judecăm ceea ce am făcut noi. Să ocupi terenul hotărât de Dumnezeu este una și să umbli cu credincioșie pe acest teren este alta, și deși este drept să judecăm purtarea noastră în lumina principiilor biblice, totuși adevărul rămâne, și putem fi

siguri că diavolul urăște adevărul cu privire la Adunare. O mână de oameni simpli, adunați în Numele lui Isus, ca să frângă pâinea, sunt un spin în coasta diavolului. Este adevărat că o astfel de adunare stârnește mânia oamenilor mai ales când ea leapădă serviciile și autoritatea lor, ceea ce nu pot să suporte. Totuși, noi credem că rădăcina întregii chestiuni se găsește în ura lui satan față de mărturia specială dată de Adunare cu privire la faptul că Numele lui Isus este de ajuns ca să răspundă tuturor nevoilor posibile ale Adunării lui Dumnezeu. Iată într-adevăr o mărturie aleasă și noi dorim fierbinte s-o vedem dată cu cea mai mare credincioșie.

Știm că această mărturie întâmpină o înverșunată împotrivire. Lucrurile se petrec cum s-a întâmplat cu prizonierii înapoiți din Iudeea pe vremea lui Ezra și Neemia. Să ne așteptăm să întâlnim mulți ca Rehum și Sanbalat. Neemia ar fi putut să ridice în oricare alt loc din lume un zid oarecare – dar nu pe cel de la Ierusalim – și Sanbalat nu l-ar fi muștrat. Dar ridicarea din nou a zidurilor Ierusalimului era o jignire de neiertat. De ce? Fără îndoială, pentru că Ierusalimul era centrul pământesc al lui Dumnezeu, în jurul căruia și astăzi El vrea să adune semințiile lui Israel. Iată taina împotrivirii vrăjmașului. Și nu treceți cu vederea disprețul lui: „Dacă se va sui o vulpe, le va dărâma zidul lor de piatră” (Neemia 4.3). Și totuși, Sanbalat și tovarășii săi n-au putut să-l dărâme. Ei ar fi putut să oprească lucrarea prin lipsa de credință și de energie a iudeilor, dar n-au fost în stare să dărâme zidul pe care l-a ridicat Dumnezeu. Câtă asemănare cu timpurile de azi!

Într-adevăr, nu-i nimic nou sub soare. Și astăzi este dispreț, dar și o adevărată alarmă. Dacă cei ce se adună în Numele lui Isus ar fi cu inimile mai alipite de prețiosul lor centru, ce mărturie ar da! Ce putere! Ce biruință! Cu câtă tărie ar vorbi El celor din jurul Său! „Căci unde sunt doi sau trei adunați în Numele Meu, acolo sunt și Eu în mijlocul lor.” Sub soare, nu este altceva asemănător, oricât de slabă și de neînsemnată ar părea o astfel de adunare. Domnul să ridice – spre lauda Sa – o astfel de mărturie pentru El în aceste zile din urmă! El să-i înmulțească roada prin puterea Duhului Sfânt!

3. Să venim acum la al treilea punct și anume: care este **puterea** prin care se strânge Adunarea? Și în această privință omul și lucrarea lui sunt date la o parte. Nu voința omului este aceea care face o alegere; nici mintea omului care descoperă; nici părerea omului care recomandă; nici cugetul omului care cere. NU, ci Duhul Sfânt este puterea care adună sufletele în jurul lui Isus. După cum Isus este singurul centru, tot așa Duhul Sfânt este singura putere care adună. Și unul și celălalt nu depind deloc de om. Și aceasta se împlinște acolo unde sunt doi sau trei *adunați*, căci nu se spune „unde doi sau trei *se întâlnesc*”. Mai multe persoane pot să se întâlnească în jurul unui centru oarecare, pe un teren oarecare și printr-o înrâurire oarecare și să formeze un club, o societate, o asociație, o comunitate. Dar Duhul Sfânt este Acela care adună sufletele în jurul lui Isus pe terenul mântuirii; și oriunde se face lucrul acesta, acolo este Adunarea lui Dumnezeu. Aceasta poate nu cuprinde pe toți sfinții lui Dumnezeu dintr-o localitate, totuși ea se află pe terenul lui Dumnezeu. Ea poate nu este alcătuită decât din „doi sau trei”, deși în sistemele religioase din aceeași localitate ar putea fi sute de creștini; numai cei „doi sau trei” se găsesc deci pe terenul Adunării lui Dumnezeu.

Acesta este un adevăr simplu: un suflet călăuzit de Duhul Sfânt se va aduna numai în Numele lui Isus. Dacă ne adunăm în jurul oricărui alt lucru – fie în jurul unui adevăr oarecare, fie în jurul unei orânduiri sau porunci – în cazul acesta nu suntem conduși de Duhul Sfânt. Aceasta nu este o problemă de mântuire. Mii de oameni sunt mântuiți de Hristos fără ca totuși să-L recunoască pe El ca centru al lor. Ei se adună în jurul unei forme de conducere a bisericii, în jurul unei învățături favorite, în jurul unei orânduiri speciale, în jurul unui om înzestrat. Duhul Sfânt însă nu va aduna niciodată pe nimeni în jurul vreunui om sau în jurul vreunui lucru; nu, Duhul Sfânt adună numai în jurul lui Hristos Cel înviat. Acesta este adevărat despre

întreaga Adunare a lui Dumnezeu de pe pământ; și fiecare adunare locală, oriunde s-ar găsi ea, trebuie să înfățișeze Adunarea întregă. Totuși *puterea* Adunării va atârna mult de măsura în care fiecare mădular al Trupului se adună acolo cu toată inima în jurul Numelui lui Isus. Dacă mă alipesc de o ceată care are păreri deosebite, dacă sunt atras de una sau mai multe persoane ori de vreo învățătură, într-un cuvânt dacă nu este la mijloc *puterea* Duhului Sfânt, care să mă conducă spre adevăratul centru al Adunării lui Dumnezeu, - atunci nu voi fi decât o piedică, o greutate, o pricină de slăbiciune; și în loc să adaug ceva la lumina și la folosul general, voi face dimpotrivă. Aceasta este ceva practic și ar trebui să ne facă să ne judecăm și să ne cercetăm inimile cu privire la ceea ce ne-a atras spre Adunare și cu privire la purtarea noastră în mijlocul ei. Suntem pe deplin încredințați că mărturia Adunării a slăbit mult datorită atâtor persoane care nu cunosc adevărata lor poziție. Astfel, unii vin la Adunare, pentru că găsesc acolo o învățătură și o binecuvântare pe care nu le pot găsi în altă parte. Alții vin aici, pentru că le place simplitatea lucrurilor. Alții vin căutând iubire. Nimic din toate acestea nu sunt la înălțimea Centrului care trebuie să ne adune. Noi trebuie să venim în adunare pentru simplul motiv că *Numele lui Isus* este singurul steag înălțat acolo și pentru că Duhul Sfânt ne-a adunat în jurul Lui.

Fără îndoială, învățătura care ne zidește este foarte prețioasă și trebuie s-o avem – dată cu mai multă sau mai puțină putere – acolo unde totul este în bună rânduială. Tot astfel, în privința adorării, știm bine că vom fi într-adevăr simpli și sinceri când credem că Dumnezeu este de față și când recunoaștem deplina suveranitate a Duhului Sfânt și ne supunem ei. În privința iubirii, spunem: dacă ne ducem la adunare ca să găsim iubire, vom fi dezamăgiți în chip sigur; dar, dacă am ajuns în stare să *cultivăm* iubirea și să *o dăm* altora, atunci să fim siguri că o vom întâlni într-o măsură mult mai mare decât ne-am așteptat sau decât am merita-o. În general, se constată că cei care se plâng mereu de lipsă de iubire din partea unora, nu au ei înșiși iubire față de alții; pe de altă parte, cei care umblă cu adevărat în iubire vă vor spune că în mii de cazuri li s-a arătat o atât de mare iubire că n-au fost vrednici de ea. Să ne gândim că cel mai bun mijloc de a scoate apă cu o pompă goală este să punem puțin apă în ea. Ne străduim și pompăm până nu mai putem; apoi plecăm amărâți, plângându-ne că nu este pompa bună; dacă am fi pus însă în ea numai puțină apă, am fi dobândit în schimb atâta apă, încât ar fi fost în stare să ne satisfacă toate nevoile.

Nu ne putem face decât o slabă idee de ceea ce ar fi Adunarea când fiecare s-ar lăsa condus de-a dreptul de Duhul Sfânt și când fiecare s-ar aduna *numai și numai* în jurul lui Isus. Atunci nu ne-am mai plânge de străngeri apăsătoare, obositoare. N-am mai vedea arătându-se omul firesc și lucrarea lui agitată a firii pământești, care îndrăznește să *facă* o rugăciune, să vorbească doar ca să se afle în treabă și să propună o cântare doar ca să umple un gol. Atunci fiecare și-ar cunoaște locul său în prezența Domnului; fiecare vas înzestrat cu dar ar fi umplut, pregătit și întrebuințat de mâna Stăpânului; fiecare privire ar fi îndreptată spre Isus, fiecare inimă ar fi ocupată cu El. Un capitol din Scriptură citit ar fi ascultat ca însuși glasul lui Dumnezeu. Dacă cineva ar spune un cuvânt, acesta ar vorbi inimii cu putere. Dacă s-ar înălța o rugăciune, aceasta ar duce sufletele chiar în prezența lui Dumnezeu Însuși. Dacă s-ar cânta o cântare, ea ar înălța duhurile până la Dumnezeu și ar răsuna cum răsună coardele harfelor cerești. N-am mai avea cuvântări goale, învățături sau chiar predici în rugăciune – ca și cum am vrea să învățăm noi pe Dumnezeu; n-am mai avea rugăciuni la *adresa* vecinilor noștri și n-am mai cere pentru ei tot felul de haruri de care – ce trist! – noi ducem lipsă; n-am mai cânta cântări doar de dragul muzicii. Toate acestea ar fi înlăturate. Ne-am simți atunci chiar în sanctuarul lui Dumnezeu și ne-am bucura cum ne vom bucura atunci când vom adora pe Dumnezeu în pridvoarele cerești, de unde nu vom mai pleca niciodată.

Dar va întreba cineva: „Unde găsim toate acestea aici pe pământ?” Într-adevăr, una este să arăți pe hârtie un frumos ideal și alta este să-l înfăptuiești în mijlocul rătăcirii, al căderii și al neputinței. Totuși, prin harul lui Dumnezeu, unii dintre noi au gustat câte ceva din această binecuvântare; ne-am bucurat uneori de clipe cerești pe pământ. De le-am avea mai dese! Domnul să lucreze, în îndurarea Sa, și să ridice nivelul Adunării în toate locurile! Să ne facă El și mai mult în stare să gustăm o părtășie și mai strânsă cu El și să-i aducem o închinare sub călăuzirea Duhului Sfânt! Tot El să ne ajute ca în viața noastră particulară să umblăm zi de zi judecându-ne pe noi înșine în căile noastre în sfânta Lui prezență în așa fel, încât cel puțin să nu ajungem o greutate pentru Adunare!

Și apoi, chiar dacă nu suntem în stare să ajungem cu experiența noastră la ceea ce este Adunarea, să nu ne mulțumim cu mai puțin. Să căutăm să trăim pe treapta cea mai înaltă și să cerem fierbinte să fim ridicați acolo! În ceea ce privește *terenul* Adunării, să-l păstrăm cu o îndărătnicie hotărâtă și să nu ne învoim niciodată, nici măcar o singură clipă, să ocupăm alt teren. Cât privește tonul și caracterul Adunării, ele pot să se schimbe: depinde de credința și de starea duhovnicească a celor ce sunt adunați. Acolo unde se capătă încredințarea că tonul este jos, când se simte că străngerile laolaltă s-au răcit, când de obicei se spun și se fac lucruri pe care frații duhovnicești le văd că nu sunt bune, - atunci toți cei ce le văd să se îndrepte spre Dumnezeu – și să se îndrepte fără încetare spre El cu încredere, și în mod sigur El va asculta și va răspunde. În felul acesta încercările și frământările nelipsite din Adunarea lui Dumnezeu vor avea urmarea fericită că ne vor apropia mai mult de El.

Trebuie să ne așteptăm la greutăți și încercări în Adunare pentru că ea este *adevăratul și singurul* lucru dumnezeiesc pe acest pământ. Diavolul va desfășura toate puterile sale ca să ne alunge de pe acest teren sfânt și adevărat. El va încerca răbdarea fiecăruia, temperamentul fiecăruia, va răni sentimentele, va căuta să facă rău în mii de feluri, cu alte cuvinte va întrebuița tot ce-i stă în putință ca să ne facă să uităm Adunarea.

Este bine să ne aducem aminte că numai *prin credință* putem să ne păstrăm pe terenul dumnezeiesc. De altfel, tocmai aceasta este însușirea Adunării lui Dumnezeu, însușire care o deosebește de toate sistemele omenești. Și pe acest teren nu putem umbla decât prin credință. Mai mult decât atât, dacă urmărim să fim ceva aici, să dobândim un loc, să ne înălțăm – aceste lucruri nu trebuie să le căutăm în Adunare. Mai curând sau mai târziu, în Adunare ne va fi arătată starea în care ne aflăm. În Adunarea lui Dumnezeu, nu se ia în seamă dorința noastră de mărire pământească sau lumească. Prezența lui Dumnezeu vestejește o astfel de dorință și respinge orice pretenție a firii omenești.

În sfârșit, nimeni nu poate să stea în Adunare dacă trăiește în vreun păcat ascuns. Prezența lui Dumnezeu este supărătoare pentru un astfel de om. N-am avut noi adesea în Adunare un sentiment de neliniște, pricinuit de amintirea atâtor lucruri rele care s-au strecurat în viața noastră în decursul săptămânii? Gânduri rele, gânduri nefolositoare, umblare mai puțin duhovnicească – toate acestea ne apasă duhul și ne frământă conștiința în Adunare. De unde vine aceasta? Din faptul că atmosfera Adunării este mai sănătoasă decât aceea pe care am respirat-o în cursul săptămânii când nu am stat în prezența lui Dumnezeu în viața noastră particulară și nu ne-am judecat. Dar când ne luăm adevăratul nostru loc într-o adunare duhovnicească, inimile ne sunt descoperite, căile pe care am umblat sunt aduse la lumină și această lucrare, care ar fi trebuit să se petreacă în particular – lucrare necesară judecării de sine – se petrece la Masa Domnului. În aceasta este ceva trist și neplăcut pentru noi, dar tocmai un astfel de lucru dovedește prezența lui Dumnezeu în Adunare. Nivelul duhovnicesc al Adunării este foarte coborât dacă inimile celor ce vin în ea nu sunt descoperite și date de gol.

Pe de altă parte, Adunarea dovedește o putere duhovnicească impunătoare când, printr-o puternică atmosferă dumnezeiască, ea respinge pe oamenii fără o bună purtare, pe oamenii

nepăsători, pământești, lumești, ambițioși etc... Adunarea lui Dumnezeu nu are loc pentru astfel de persoane, care numai afară respiră liber. Nu putem să trecem cu vederea că mulți au părăsit terenul Adunării, deoarece căile lor nu se potriveau cu sfințenia acestui loc. Negreșit, este ușor să găsești drept motiv al plecării purtarea aceluia de care te despați. Dar, dacă s-ar da la iveală *rădăcinile* lucrurilor la fiecare caz în parte, am găsi că cei mai mulți părăsesc Adunarea din pricină că nu pot să suporte lumina ei pătrunzătoare. „Mărturiile Tale sunt cu totul adevărate; sfințenia este podoaba Casei Tale, Doamne, în veci” (Psalm 93.5).

Trebuie ca răul să fie judecat, căci Dumnezeu nu poate să-l încuviințeze. Dacă o adunare îl îngăduie, aceasta nu este de loc Adunarea lui Dumnezeu, cu toate că este alcătuită din cei care mărturisesc că sunt creștini. Să pretinzi că ești o Adunare a lui Dumnezeu și să nu judeci învățăturile și căile rele este o nedreptate, este ca și cum ai spune că Dumnezeu și păcatul pot locui împreună. Adunarea lui Dumnezeu trebuie să se păstreze curată, fiindcă ea este locuința lui Dumnezeu. Oamenii pot să încuviințeze răul și să numească aceasta liberalism, largime de inimă; casa lui Dumnezeu însă trebuie să se păstreze curată. Fie ca acest mare adevăr practic să pătrundă până în străfundul inimilor noastre și să aibă o înrăurire sfințitoare asupra mersului și caracterului nostru!

4. Câteva cuvinte vor fi de ajuns ca să arătăm, în cele din urmă, care este **autoritatea** pe temeiul căreia se strânge Adunarea lui Dumnezeu. Această autoritate este *Cuvântul lui Dumnezeu* și nimic altceva. Legea Adunării este Cuvântul cel veșnic al Dumnezeului Celui viu și adevărat, nu tradiția, nici învățăturile sau poruncile oamenilor. Un loc din Scriptură spre care ne-am îndreptat deseori în decursul acestei scrieri arată totodată și drapelul în jurul căruia se strânge Adunarea, și puterea prin care se strânge și autoritatea pe temeiul căreia se strânge: ***Numele lui Isus, Duhul Sfânt, Cuvântul lui Dumnezeu***. Și ele sunt aceleași pentru întreaga lume. Oriunde m-aș duce: în Noua Zeelandă, în Australia, în Canada, în Londra, în Paris, la Geneva sau la Amsterdam, *centrul, puterea* care adună și *autoritatea* sunt aceleași: nu putem recunoaște alt centru decât Hristos, altă putere care adună decât Duhul Sfânt, altă autoritate decât Cuvântul lui Dumnezeu, altă însușire decât sfințenia vieții și curăția învățăturii.

Așa este Adunarea lui Dumnezeu și afară de ea nu putem recunoaște alta. Da, putem să recunoaștem, să iubim pe sfinții lui Dumnezeu ori unde îi găsim; dar sistemele omenești le privim ca o necinstire a lui Hristos și potrivnice adevăratelor interese ale sfinților lui Dumnezeu. Dorim fierbinte să vedem pe toți creștinii pe adevăratul teren al Adunării. Noi credem că Adunarea este locul adevăratei binecuvântări și al unei puternice mărturii.

De asemenea, credem că Adunarea dă un anumit fel de mărturie care nu este posibil când sunt divizări, chiar dacă fiecare credincios ar fi un om puternic în ce privește evanghelizarea ca Whitefield. Nu spunem aceasta ca să înjosim lucrarea de vestire a Evangheliei. Dimpotrivă, dorim ca toți să fie niște buni evangheliști ca Whitefield. Totuși nu putem să închidem ochii față de faptul că mulți obișnuiesc să neglijeze Adunarea sub cuvânt că se duc să vestească Evanghelia. Când mergem pe urmele lor, constatăm că nu pot să dea nimic sufletelor care s-au întors la Dumnezeu, parcă nu știu ce să facă cu aceste suflete. Oamenii aceștia scot pietre din carieră, dar nu știu să le cioplească pentru a le pune să alcătuiască laolaltă o clădire. Urmarea este că sufletele se împrăștie, ducându-se înapoi și încolo; unele au un mers nestatornic, altele trăiesc singuratic, - toate însă lipsindu-se de adevăratul teren al Adunării. Noi credem însă că toate aceste persoane ar trebui să-și ia locul în Adunarea lui Dumnezeu. Ele ar trebui să fie adăugate la Adunare „ca să ia parte la frângerea pâinii și rugăciuni”; ar trebui să se adune în prima zi a săptămânii ca să frângă pâinea și să se aștepte la Domnul Isus Hristos, ca să le zidească prin gura aceluia pe care l-a hotărât El. Iată calea cea simplă – după gândul dumnezeiesc – care cere, poate mai multă credință pentru a fi împlinită din pricina

numeroaselor secte în conflict în zilele noastre, dar totuși calea cea simplă și adevărată în privința străngerii noastre laolaltă.

Ne așteptăm ca lucrul acesta să fie numit „prozelitism”, „prejudicat”, „spirit de partidă” de către aceia care privesc ca o dovadă de liberalism și de lărgime de inimă atitudinea creștinului care spune: „Nu fac parte din nici o adunare.” Ei bine, iată o poziție ciudată, care nu este la locul ei, care, pe scurt, poate fi înfățișată astfel: este vorba de cineva care tăgăduiește totul, ca să scape de orice răspundere și să meargă cu toți și cu toate. Este un drum ușor pentru firea noastră și mai ales pentru cine vrea să capete bunăvoința tuturor; dar vom vedea ce se va alege de un astfel de drum în ziua Domnului. Deocamdată, pentru vremea de față, noi îl privim ca o vădită necredincioșie față de Hristos. În bunătatea Sa, Domnul să lucreze și să ferească pe toți ai Săi de drumul acesta!

Să nu-și închipuie cineva că prin aceasta am vrea să spunem că ar fi o nepotrivire între evangelist și Adunare. Departe de noi gândul acesta. Evangelistul trebuie să iasă din sânul Adunării și să fie în deplină legătură cu ea; el trebuie să lucreze nu numai ca să aducă sufletele la Hristos, ci să le aducă și în Adunare, unde să vegheze asupra lor păstori puși de Dumnezeu și unde să le învețe învățători cu dar, puși de Dumnezeu. Nu avem nici cea mai mică dorință să tăiem cumva aripile evangelistului; vrem numai să-i călăuzim mișcările. Ne doare inima când vedem o adevărată energie spirituală cheltuită într-o lucrare făcută cu o lipsă de temelie puternică. Negreșit este un mare câștig să aduci suflete la Hristos. Unirea unui suflet cu Hristos este o lucrare făcută odată pentru totdeauna. Dar oare mielușei și oile n-au nevoie să fie laolaltă, ca să aibă parte de îngrijire? Se mulțumește cineva să cumpere oi și apoi să le lase să rătăcească pe unde le place lor? Negreșit că nu. Dar unde ar trebui adunate oile lui Hristos? În staule făcute de oameni sau în Adunarea lui Dumnezeu? În Adunarea lui Dumnezeu, fără îndoială, căci oricât ar fi ea de slabă, oricât ar fi ea de disprețuită, oricât ar fi ea de hulită și de prigonită – să fim siguri că este singurul loc prielnic pentru toți mielușei și toate oile care alcătuiesc turma lui Hristos. Se înțelege, aici este răspundere, grijă, neliniște, trudă, nevoie de neîntreruptă veghere și rugăciune – lucruri pe care carnea și sângele le ocolesc cât mai mult.

Da, este plăcut și atrăgător să cutreieri lumea ca evangelist, să ai mii de oameni care îți sorb cuvintele de pe buze și sute de suflete ca pecete a slujbei tale; dar ce faci la urmă cu aceste suflete? Este neapărată nevoie să li se arate că adevăratul lor loc este în Adunarea lui Dumnezeu, unde cu toată slăbiciunea celor care mărturisesc că sunt creștini, pot să se bucure de părtășie duhovnicească, de adorare și de slujba lucrătorilor ridicați de Dumnezeu. De aceste lucruri însă sunt legate multe încercări și grele frământări. De altfel așa a fost și pe vremea apostolilor. Cei care aveau într-adevăr grijă de turma lui Hristos, au fost nevoiți să verse multe lacrimi, să înalțe rugăciuni fierbinți și să petreacă nopți fără odihnă. Cu toate acestea gustau o părtășie plăcută cu Marele Păstor, iar când se va arăta El, lacrimile lor, rugăciunile lor, vegherile lor, nu vor fi uitate, ci, dimpotrivă, vor fi răsplătite, în vreme ce păstorii mincinoși, fără suflet, care n-au luat toiagul de păstor decât pentru a-și arăta față de turmă cruzimea lor și pentru a dobândi de la ele un câștig, își vor acoperi fața din pricina unei rușini veșnice.

III

Și cu aceasta am fi putut să terminăm, dacă n-am fi avut pe inimă să răspundem la trei întrebări, pe care le-ar putea pune cititorul.

1. Cea dintâi întrebare: **„Unde se poate găsi, din zilele apostolilor și până astăzi, ceea ce numești dumneata Adunarea lui Dumnezeu?”** Răspunsul este simplu: și în trecut și în zilele noastre găsim Adunarea lui Dumnezeu în paginile Noului Testament. Pentru noi n-are a face că Ne'ander, Mosheim, Milner și alții, care au scris istorii ale Bisericii n-au izbutit, în interesantele lor cercetări să zărească măcar o singură trăsătură a ceea ce noi numim Adunarea lui Dumnezeu de la sfârșitul vremii apostolice și până în secolul nostru.

Este foarte posibil să fi fost, ici și acolo, în greul întuneric al evului mediu „doi sau trei” cu adevărat „adunați în Numele Domnului Isus” sau cel puțin care suspinau după înfăptuirea acestui lucru. Dar, ori cum ar fi fost, acest adevăr nu rămâne din pricina aceasta mai puțin neștirbit. ***Noi nu clădim pe cele spuse de istorici, ci pe adevărul fără greș al Cuvântului lui Dumnezeu;*** și chiar dacă cineva ar izbuti să dovedească acum că vreme de 19 veacuri n-a fost niciodată ca „doi sau trei să se fi adunat în Numele lui Isus”, aceasta nu zdruncină de loc întrebarea, care nu sună: „Ce zice istoria Bisericii?” ci „Ce zice Scriptura?” Dacă ar fi vreo tărie în argumentul întemeiat pe istorie, ea s-ar aplica deopotrivă și prețioasei rânduiei, care este Cina Domnului.

Într-adevăr, ce ajunge această orânduire mai bine de o mie de ani? A fost dezbrăcată de unul din elementele ei cele mai de seamă, înfășurată într-o limbă moartă, îngropată în mormântul superstiției și purtând această inscripție: „jertfă fără sânge pentru păcatele celor vii și ale celor morți.” Și chiar când, pe vremea Reformei, i s-a îngăduit Bibliei din nou să spună ceva conștiinței omenești și să arunce lumina ei vie peste mormântul în care zăcea euharistia (împărtășania), ce s-a întâmplat? Sub ce formă apare „Cina Domnului” în biserica luterană? Sub forma consubstanțialității (care învață că în pâine și în vin ar fi o prezență tainică a lui Hristos). Luther a respins dogma (învățătura) catolică a transsubstanțierii, care spune că pâinea și vinul se schimbă în trupul și sângele lui Hristos, dar susține, în luptă îndârjită și neînduplecată cu teologii elevețieni, că este o prezență tainică a lui Hristos *cu* pâinea și *cu* vinul.

Ei bine, trebuie oare ca noi cei de astăzi să nu luăm „Cina Domnului” după rânduiala arătată în Noul Testament? Trebuie oare să adoptăm jertfa liturghiei sau consubstanțialitatea pentru faptul că adevăratul înțeles al euharistiei pare să se fi pierdut de către așa zisa Biserică vreme de atâtea sute de ani? Sigur că nu! Atunci ce trebuie să facem? Să luăm Noul Testament și să vedem ce spune el în privința aceasta, să ne închinăm cu supunere și respect înaintea autorității lui și astfel să luăm „Cina Domnului” în dumnezeiasca ei simplitate, sărbătorind astfel sărbătoarea potrivit rânduiei lăsate de Domnul și Învățătorul nostru, care a spus ucenicilor Săi, și prin urmare și nouă: „Să faceți aceasta spre amintirea Mea!”

2. Dar poate cineva va mai întreba: **„Nu este mai mult decât zadarnic să mai căutăm înfăptuirea adevăratului înțeles al Adunării lui Dumnezeu când așa zisa biserică se află într-o totală stare de ruină?”**

La aceasta răspundem tot cu o întrebare: Dacă biserica este în stare de ruină, aceasta ne îndreptățește oare pe noi să fim nesupuși adevărului? De vreme ce așa zisa biserică a greșit, urmează că și noi trebuie să stăruim în greșeală? **Nicidecum!** Recunoaștem ruina, arborăm drapelul îndoliat deasupra ei, mărturisim căderea, recunoaștem partea noastră de vină și tragem consecințele acesteia, silindu-ne să umblăm umiliți și fără zgomot în mijlocul ruinii și totodată recunoscând că noi înșine suntem foarte nevrednici.

Dar cu toate că noi am greșit, Hristos n-a greșit. El rămâne credincios. El nu se poate tăgădui pe Sine Însuși. El a făgăduit că „va fi cu ai Săi în toate zilele, până la sfârșitul veacurilor”. Matei 18.20 este o făgăduință tot atât de sigură azi ca acum 19 veacuri. „Dumnezeu să fie găsit spunând adevărul și orice om mincinos.” Noi respingem învățătura că oamenii ar fi îndreptățiți să alcătuiască biserici și să pună slujitori în ele. Privim aceasta ca o pretenție lipsită cu totul de autoritatea Scripturii. A aduna o biserică și a ridica lucrători în sânul ei, aceasta este lucrarea lui Dumnezeu. Nu a lăsat El pe seama noastră să formăm o biserică și să așezăm noi lucrători în ea. Fără îndoială, Domnul este plin de milă și de îndurare față de noi; El ne suportă slăbiciunile, trecând peste greșelile noastre; iar, dacă inimile noastre îi sunt credincioase – deși lipsite de cunoștință – El nu se va lăsa până nu ne va aduce la o lumină mai mare. Dar nu trebuie să facem lucruri împotriva Evangheliei, sub cuvânt că Dumnezeu este plin de har. Tot așa, nu se cade să încuviințăm abaterile sub cuvânt că biserica se găsește într-o stare de ruină. Trebuie să recunoaștem ruina, să ne bizuim pe har, dar să umblăm într-o supunere simplă față de Cuvântul Domnului. Acesta este drumul binecuvântării în orice timp. Rămășița, pe vremea lui Ezra, nu avea pretenție la puterea și strălucirea din zilele lui Solomon, dar se supunea Cuvântului Dumnezeului lui Solomon și a fost binecuvântată în lucrarea ei. Nu zicea nimeni atunci: „Ne găsim într-o stare de ruină și prin urmare cel mai bun lucru pe care-l avem de făcut este să rămânem în Babilon și să nu mai încercăm nimic.” Nu. Ei au mărturisit deschis păcatul lor și al poporului lor și s-au încrezut în Dumnezeu. Ei bine, același lucru îl avem de făcut și noi: să recunoaștem decăderea și să ne încredem în Dumnezeu.

3. În sfârșit, dacă cineva ne-ar mai întreba: „Unde se găsește acum această Adunare a lui Dumnezeu?” – noi i-am răspunde: „Unde sunt doi sau trei adunați în Numele Domnului Isus”. Iată unde este Adunarea lui Dumnezeu. Avem grijă să spunem că, pentru a dobândi rezultate dumnezeiești, trebuie să ne găsim în condițiile puse de Dumnezeu. Cine se așteaptă la astfel de rezultate fără însă a împlini condițiile cerute, va încerca o dezamăgire sigură. Dacă nu ne adunăm cu adevărat în Numele lui Isus, nu avem nici un drept să ne așteptăm ca El să fie în mijlocul nostru; și *dacă El nu este în mijlocul nostru, atunci strângerea noastră nu va fi decât o biată afacere a noastră*. Dar ni s-a dat deosebita favoare de a ne putea aduna în așa fel, încât să ne bucurăm de prezența Lui binecuvântată în mijlocul nostru; și, dacă-L avem pe El, nu avem nevoie să punem să ne prezideze un muritor. Hristos este Domnul propriei Sale case: de aceea nici un muritor să nu îndrăznească să-I răpească acest loc. Când Adunarea este strânsă pentru adorare, Dumnezeu este cel care prezidează în mijlocul ei și, dacă lucrul acesta este recunoscut de toți, șuvoiul părții cu El, al adorării și al zidirii va curge fără tulburare, fără piedici și fără abateri.³ Totul se petrece într-o dulce armonie. Dar dacă se îngăduie firii pământești să lucreze ea, aceasta va întrista Duhul și-l va stinge. În Adunarea lui Dumnezeu, trebuie ca firea pământească să fie judecată, cum trebuie judecată de altfel și în mersul fiecăruia dintre noi, în fiecare zi.

---

³ Trebuie să știm că este o deosebire între aceste ocazii când Adunarea este strânsă pentru adorare și prilejurile în care unii frați lucrează în mod particular. În aceste din urmă cazuri, evanghelistul sau învățătorul – predicatorul sau cel care învață – slujește cu darul său, fiind răspunzător față de Stăpânul său. Nu are importanță faptul că astfel de lucrări se fac în sala în care de obicei este ocupată de adunare ori în altă parte. Cei care fac parte din Adunare pot să fie de față sau nu. Dar, când adunarea, se strânge ca adunare pentru adorare, dacă s-ar întâmpla ca cineva, oricât de înzestrat ar fi, să ia alt loc decât cel de frate, aceasta ar aduce stingerea Duhului.

Trebuie să spunem de asemenea căci greșelile Adunării nu sunt argumente contra adevărului despre prezența lui Dumnezeu în Adunare, cum nici greșelile fiecăruia dintre noi nu sunt argumente împotriva adevărului biblic despre locuirea Duhului Sfânt în cel credincios.

„Sunteți dumneavoastră deci poporul lui Dumnezeu? va întreba cineva. Ei bine, nu se mai pune întrebarea dacă suntem poporul lui Dumnezeu, ci dacă suntem pe terenul lui Dumnezeu. Dacă nu suntem, atunci cu cât vom părăsi mai curând terenul pe care ne aflăm, cu atât va fi mai bine. Că există un teren dumnezeiesc, cu tot întunericul și cu toată încurcătura, ar fi greu să tăgăduim. Dumnezeu nu și-a lăsat poporul Său să umble neapărat în legătură cu abaterea, cu păcatul.

Și cum am putea ști dacă suntem pe teren dumnezeiesc sau nu? Foarte simplu: prin Cuvântul dumnezeiesc. Să punem în fața Scripturii fără înconjur și în chip serios toate lucrurile cu care stăm în legătură și să părăsim îndată tot ce nu poate sta în lumina Cuvântului dumnezeiesc! Da, *îndată*. Dacă ne vom opri să cugetăm prea mult, să ne târguim, să punem în balanță urmările, cu siguranță vom greși drumul. Trebuie să ne oprim, ca să vedem care este gândul Domnului; dar niciodată nu trebuie să rămânem pe loc după ce am cunoscut acest gând. Domnul nu ne dă niciodată lumină pentru doi pași deodată. El ne dă lumină pentru un pas și, dacă lucrăm potrivit acestei lumini, ne dă după aceea și mai multă lumină. „Cărarea celor neprihăniți este ca lumina strălucitoare, a cărei strălucire *merge mereu crescând* până la miezul zilei” (Proverbe 4.18).

Iată cuvinte care dau curaj sufletului: lumina merge mereu crescând; nu se oprește, nu încetează pentru cel care a dobândit-o; dimpotrivă ea „merge mereu crescând” până vom ajunge în lumina desăvârșită a zilei celei slăvite.

Cititorule, stai tu pe terenul dumnezeiesc? Dacă te găsești pe acest teren, rămâi pe el cu toată inima! Te afli într-adevăr pe această cale? Înaintează pe ea cu toate puterile ființei tale morale! Nu te mulțumi niciodată cu ceea ce ar însemna mai puțin decât locuirea lui Hristos în tine și încredințarea că ești cât mai aproape de El. Să nu-ți răpească satan niciodată lucrul acesta, făcându-te să te mulțumești cu ceea ce n-ar fi decât un nume. Cultivă părtașia cu Dumnezeu, rugăciunea în taină, judecata de sine! În primul rând, fii cu ochii în patru împotriva oricărei forme de orgoliu spiritual! Cultivă umilința, bunătatea, duhul zdrobit, gingășia cugetului în mersul tău particular! Caută să îmbini îngăduința cea mai dulce față de alții cu un curaj ca de leu unde este vorba de adevăr! Atunci vei fi o binecuvântare pentru Adunarea lui Dumnezeu și o bună mărturie a gândului biblic că Numele lui Isus este de ajuns.

C.H.M.

Câteva cuvinte despre autor

Charles Henry Mackintosh, a cărui inițiale C.H.M. sunt cunoscute multor creștini în toată lumea, s-a născut în octombrie 1820 în Grenmalure Barracks în comitatul Wicklow în Irlanda. La vârsta de 18 ani tânărul a trăit o trezire spirituală prin scrisorile, pe care i le scria sora lui după întoarcerea acesteia la Dumnezeu. El a primit pace prin citirea scrierii lui J.N.Darby, *Acțiunea Duhului Sfânt*. Pe lângă aceasta, un lucru i-a devenit foarte important, și anume că baza păcii noastre cu Dumnezeu este nu lucrarea lui Hristos *în* noi, ci lucrarea Sa *pentru* noi.

Ca tânăr creștin a primit un loc de muncă într-o firmă în Limerick. El citea mult Cuvântul lui Dumnezeu și se ocupa cu râvnă cu diferite studii. Atitudinea sa spirituală era influențată de dorința de a acorda primul loc intact din viața sa lui Hristos și de a privi lucrarea Domnului ca lucrul esențial. Când a plecat la Dublin a venit în contact cu John Gifford Bellet și alți frați. De atunci a început să vestească Cuvântul lui Dumnezeu atât credincioșilor, cât și necredincioșilor.

În acest timp începuse să aștearnă pe hârtie gândurile sale cu privire la cele cinci cărți ale lui Moise. Aceste cărți, care sunt impregnate de un puternic duh evanghelistic, au ajuns în perioada imediat următoare la ediții foarte mari. Ca și comentator, C.H.M. posedă un stil ușor de înțeles. El știa să-și prezinte gândurile cu vigoare. Unele din explicațiile sale au putut să pară la început multor credincioși ciudate, dar, cu privire la credințioșia față de Cuvântul lui Dumnezeu și încrederea în Hristos, ele au fost și sunt și astăzi multor cititori de un real folos. Dwight L. Moody și C.H. Spurgeon au recunoscut că ei datorează mult scrierilor lui Mackintosh. Este o realitate interesantă în viața lui C.H.M. că prima sa lucrare din 1843 purta titlul *Pacea lui Dumnezeu* și apoi, puține luni înainte de plecarea acasă, a trimis editorului său un manuscris cu titlul *Dumnezeul păcii*.

La 12 noiembrie 1896 a plecat în pace acasă la Domnul său. A fost așezat în mormânt alături de soția sa iubită. Dr. Walter Wolston din Edinburg a vorbit la înmormântare din Geneza 25.8-10 și Evrei 8.10. La sfârșit cei prezenți au cântat frumoasa cântare compusă de J.N. Darby: *O, loc minunat și binecuvântat, unde nu ajunge nici un păcat*.